

Alternative English Grammar

ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทางเลือก

- เปิดมุมมองใหม่ๆ กับการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

อภิสิทธิ์ ตันติวัฒน์

ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทางเลือก
Alternative English Grammar

คำนำ	2
สรุปไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ	3
บทที่ ๑ บทนำ.....	5
ภาษาคืออะไร	9
ความเป็นเส้น (Linearity) ของภาษา และ กฎแห่งความแตกต่าง (Law of difference).....	12
ไวยากรณ์คืออะไร	14
ข้อแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย	16
บทที่ ๒ การออกเสียงในภาษาอังกฤษ.....	21
พจนานุกรมของภาษาอังกฤษ	21
ความสัมพันธ์ระหว่างการออกเสียงกับการฟัง	22
องค์ประกอบเสียงในภาษาอังกฤษ	22
ลักษณะการออกเสียงในภาษาอังกฤษ.....	24
สัญลักษณ์เสียงของคำในพจนานุกรม.....	26
บทที่ ๓ การสร้างคำในภาษาอังกฤษ	40
ลักษณะของคำในภาษาอังกฤษ	40
ประเภทของคำและวิธีการใช้	43
คำนิยามของคำ ว่าด้วยหน้าที่ของคำในประโยค	44
เอกลักษณะและรูปแบบคำนาม (Noun)	50
เอกลักษณะและรูปแบบคำกริยา (Verb)	66
เอกลักษณะและรูปแบบคำคุณศัพท์ (Adjective)	87
เอกลักษณะและรูปแบบคำวิเศษณ์ (Adverb)	106
คำเชื่อม	111
บทที่ ๔ การสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ	114
อะไรคือประโยค.....	114
บทที่ ๕ การแยกประเภทของประโยค.....	122
โครงสร้างของประโยคในภาษาอังกฤษ.....	124
ประโยคกระทำและประโยคถูกกระทำ	134
บทที่ ๖ การสร้างประโยคซับซ้อนในภาษาอังกฤษ	137
หลักการและโครงสร้างของประโยคซับซ้อน	137
การสร้างประโยคซับซ้อนด้วยวิธีการขยายความคำประเภทต่างๆในประโยค	141
บทที่ ๗ การวิเคราะห์โครงสร้างและการเขียนแบบโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ	144
ระดับความสำคัญของคำในประโยค	144
การค้นหาโครงสร้างประโยค	146
การเขียนแบบโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ	152
บทที่ ๘ การใช้เครื่องหมายประโยคต่างๆในภาษาอังกฤษ.....	158
ตารางสัญลักษณ์เสียงของออกซ์ฟอร์ด (Oxford)	162
สถิติการใช้คำ100คำแรก	163

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ได้รับแรงบันดาลใจจากการอ่านหนังสือเกี่ยวกับโครงสร้างภาษาอังกฤษของนักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกัน มีนามว่า ชาร์ลส์ คาร์เพนเตอร์ ฟรีช (Charles Carpenter Fries) ซึ่งระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษดังกล่าวตั้งอยู่บนพื้นฐานของแนวคิดโครงสร้างนิยม (Structuralism)

หลักความคิดของหนังสือเล่มนี้ได้แก่ หนึ่ง ไวยากรณ์ศาสตร์โดยพื้นฐานเป็นวิทยาศาสตร์และเราสามารถอธิบายกฎไวยากรณ์ของภาษาได้ด้วยเหตุและผล แต่การปฏิบัติภาษาเป็นศิลปะและเป็นขบวนการสร้างสรรค์ สอง กฎที่สำคัญที่สุดของภาษาคือกฎแห่งความแตกต่าง (Law of difference) สาม เนื้อหาหลักของไวยากรณ์ศาสตร์ได้แก่การออกเสียง (ในกรณีที่ภาษานั้นมีระบบการออกเสียง) การสร้างคำ และการสร้างประโยค ในกรณีของภาษาอังกฤษ รูปแบบและโครงสร้างของคำและประโยคเป็นทรัพยากรที่ถูกต้องใช้อย่างหนักหน่วงในการกำหนดความหมายต่างๆของการสื่อสารด้วยระบบภาษาอังกฤษ

ผู้เขียนตั้งใจให้หนังสือเล่มนี้เป็นแนวทางในการทำความเข้าใจหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในเวลาอันสั้น ผู้อ่านสามารถเลือกอ่านเฉพาะบทที่สอง สาม สี่ และห้าเพื่อทำความเข้าใจการออกเสียง การสร้างคำ และการสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้เขียนคิดว่าจะใช้เวลาไม่มากในการทำความเข้าใจถึงหลักการของภาษาอังกฤษ แต่ผู้อ่านจะต้องอ่านทั้งสี่บทดังกล่าวโดยไม่ขาดบทใดบทหนึ่ง เนื่องจากทั้งสี่บทความเชื่อมโยงกันอย่างเป็นระบบ การอ่านไม่ครบทั้งสี่บทจะทำให้การเข้าใจในแต่ละบทไม่สามารถเกิดขึ้นได้

อย่างไรก็ตาม หนังสือเล่มนี้เป็นหนึ่งในหลายๆความพยายามในการสร้างระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเชิงโครงสร้างนิยมฉบับภาษาไทย ข้อผิดพลาดและความไม่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่อาจเกิดขึ้นได้ ดังนั้นความคิดเห็นและคำแนะนำจากท่านผู้อ่านจึงมีค่าอย่างมากในการพัฒนาระบบไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเชิงโครงสร้างนิยมนี้นต่อไป

ผู้เขียนขอกราบขอบคุณ ผศ. พลัฒ์ พงษ์ชนะ ที่ได้สละเวลาอันมีค่าเพื่อช่วยอ่านทวนต้นฉบับอย่างละเอียดและให้คำแนะนำเพื่อการปรับปรุง นอกจากนี้ผู้เขียนยังขอขอบคุณ คุณปรีณดา จัมปาสุต ผู้มีน้ำใจงามที่ช่วยอ่านทวนขึ้นต้นและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ หนังสือเล่มนี้จะไม่สามรถเกิดขึ้นได้หากไม่มีบุคคลเหล่านี้ขอบคุณจริงๆ

แต่อย่างไรก็ตาม ข้อผิดพลาดต่างๆที่ปรากฏขึ้นในหนังสือเล่มนี้จะตกอยู่ในความรับผิดชอบของผู้เขียนแต่เพียงผู้เดียว

อภิรักษ์ ตันติวัฒน์

(alternative7english@gmail.com)

๓๐ เมษายน ๒๕๕๓

สรุปไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

1. คำ

a. ประเภทของคำ (จำแนกโดยหน้าที่ของคำในประโยค)

- คำนาม (N – noun) - เป็นชื่อของทุกสิ่งทุกอย่าง
- คำกริยา (V(i/t) – verb intransitive/transitive) - เป็นกริยาของคำนาม
- คำคุณศัพท์ (Adj. – adjective) - เป็นตัวขยายความคำนามและคำนามเท่านั้น
- คำวิเศษณ์ (Adv. – adverb) - เป็นตัวขยายความคำกริยา คำคุณศัพท์ และคำวิเศษณ์อื่นๆ
- คำเชื่อม (Function words)
 - Preposition – prep. - เป็นตัวเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างคำนาม
 - Conjunction – conj. - เป็นตัวเชื่อมสัมพันธ์ระหว่างประโยคย่อย

2. ประโยค

a. ประเภทของประโยค (จำแนกโดยหน้าที่ในการสื่อสารและโครงสร้างของประโยค)¹

- ประโยคบอกเล่า (Statement): [N_{subject} – Vi/(t) – (N_{object}).]
- ประโยคคำถาม (Question): [Vi/(t) – N_{subject} – (N_{object})?]
- ประโยคคำสั่ง/วิงวอน (Command): [(You/N)_{subject} – V(infinitive)i/(t) – (N_{object}).]
- ประโยคอุทาน (Exclamation): [What – N!] / [How – Adj. – N – Vi!]

b. ระดับความซับซ้อนของประโยค

- ความซับซ้อนพื้นฐาน Simple (ตัวอย่าง The barking dog is in the house.)
- ความซับซ้อนแบบเรียงความเป็นเส้น Compound (ตัวอย่าง The dog is barking and it is in the house.)
- ความซับซ้อนแบบเรียงความเป็นขั้นๆ Complex (ตัวอย่าง The dog which is barking is in the house.)

c. รูปแบบกระทำ/ถูกกระทำของประโยค

- รูปแบบกระทำ (Active Voice): [N_{subject} – Vi/(t) – (N_{object}).]
- รูปแบบถูกกระทำ (Passive Voice): [N – be/(Vi²) – Vi/t_(ของ 3) – (prep.³) – by/prep. – (N).]

¹ องค์ประกอบที่อยู่ในวงเล็บ () หมายถึงเป็นองค์ประกอบของประโยคที่ไม่จำเป็น อาจมีหรือไม่มีก็ได้แล้วแต่กรณี

² ในตำแหน่งนี้ โคขปคต้องใช้คำกริยา be (และตามด้วยคำกริยาของ 3) ซึ่งเป็นเอกลักษณ์สำคัญของประโยคถูกกระทำ แต่ในบางกรณีเราอาจใช้คำกริยาอื่นที่ให้ความหมายเหมือน be ได้ เช่น get ในประโยค I get tired. (ฉันถูกทำให้เหนื่อย) แต่ต้องไม่ใช่คำกริยา have เนื่องจากคำกริยาดังกล่าวเป็นเอกลักษณ์ของรูปแบบสมบูรณ์กาล

- ภาษาอังกฤษมีตัวอักษรตัวเขียน 26 ตัว
- 26 ตัวอักษรสามารถใช้เป็นตัวเสียงพยัญชนะ 27 เสียง และเสียงสระ 23 เสียง
- ภาษาอังกฤษไม่มีวรรณยุกต์ในแต่ละพยางค์เสียง
- ภาษาอังกฤษมีการเน้นเสียงหนักเบาในแต่ละพยางค์เสียง และระดับการเน้นเสียงหนักเบามีอยู่ 4 ระดับ
- ภาษาอังกฤษมีคำศัพท์ 5 ประเภทหลักๆเท่านั้น ได้แก่คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์และคำเชื่อม
- แต่ละประเภทของคำในภาษาอังกฤษมีรูปแบบคำที่เป็นเอกลักษณ์ของประเภทคำนั้น เราสามารถทราบถึงประเภทคำได้โดยรูปลักษณะและไม่จำเป็นต้องทราบถึงความหมายของคำ
- จากคำทั้ง 5 ประเภทนี้ เราสามารถประกอบประโยคภาษาอังกฤษได้ 3 ประเภทหลักๆ ได้แก่ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม และประโยคคำสั่ง/วิงวอน
- จากประโยค 3 ประเภทนี้เราสามารถเรียงความอะไรก็ได้โดยไม่มีขีดจำกัด
- และเราสามารถสร้างคำใหม่ๆประโยคใหม่ๆได้โดยการเลียนแบบรูปแบบและโครงสร้างของคำและประโยคที่เราพบเจอจากแหล่งที่น่าเชื่อถือ
- ฉะนั้นเราจะสามารถสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆในภาษาอังกฤษขึ้นมาได้โดยไม่มีขีดจำกัด
- การเรียนภาษาอังกฤษต้องเรียนตามเนื้อหาและขั้นตอนดังที่กล่าวมานี้
- แล้วคุณจะทำภาษาอังกฤษด้วยตัวคุณเอง

³ การเติมคำเชื่อม prep. ครึ่งนี้มีความจำเป็นหากประโยคถูกกระทำการนี้ใช้คำกริยาหลักประเภท Vi (คำกริยาที่ไม่มีกรรม) ในรูปแบบช่อง 3 ตามหลังคำกริยา be

บทที่ ๑ บทนำ

ปัจจุบันคนเราต้องเรียนรู้หลายภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นหนึ่งในภาษาสากลต่างๆและการที่ภาษาอังกฤษมีความแพร่หลาย เราแทบจะถูกบังคับให้เกิดมาแล้วพูดได้เลย หลายคนใช้ความพยายามและคลุกคลีกับภาษานี้มาเป็นเวลานานนับสิบๆปี แต่พอมีคนถามว่ารู้เรื่องภาษานี้แค่ไหนก็มักจะลังเลไม่แน่ใจขึ้นมา และมีหลายคนบอกว่าการเรียนภาษานั้นต้องการความคุ้นเคยและความเคยชินกับมันมากกว่า ขอให้เราได้ฟังเยอะๆ พูดบ่อยๆ จำเก่งๆ ก็จะคุ้นเคยและเก่งไปเองเหมือนเด็กๆหัดพูด ส่วนความเข้าใจในหลักการภาษานั้นไม่ค่อยสำคัญเท่าไรหรอก เอาไว้ทีหลังก็ได้ แต่ในความเป็นจริงของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศใดๆ การเรียนรู้โดยการเข้าใจหลักการภาษาจะให้ผลในระยะยาวได้มากกว่าและมีประสิทธิภาพมากกว่าการเรียนรู้แบบอาศัยความคุ้นเคย โดยเฉพาะในกรณีของคนไทยเราที่ใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตประจำวันในสภาพแวดล้อมของภาษาแม่ซึ่งเป็นภาษาไทย แต่ในกรณีที่นักเรียนยังอายุน้อยและพ่อแม่สามารถสร้างสิ่งแวดล้อมให้เป็นภาษาต่างประเทศที่ต้องการได้ การเรียนรู้โดยอาศัยความคุ้นเคยหรือความเคยชินก็จะได้ผลดีเช่นกัน⁴ วิธีการเรียนภาษาต่างประเทศโดยอาศัยสภาพแวดล้อมทางภาษานี้เป็นการเรียนแบบเด็กอ่อนเรียนภาษา เพราะตามธรรมชาติเด็กอ่อนยังไม่มีภาษาแม่ที่สามารถนำมาเป็นภาษาหลักของตัวเองได้ เขาจึงยึดเอาภาษาที่คุ้นเคยตั้งแต่แรกพบ (ภาษาที่ผู้ใหญ่พูดกับเขาตลอดเวลาในช่วงต้นๆของชีวิต) มาเป็นภาษาแม่หรือภาษาหลัก

อย่างไรก็ตามสำหรับเราๆท่านๆทั้งหลาย ต่างก็เติบโตจนมีภาษาแม่เป็นหลักเป็นแหล่งของตัวเองไปแล้วได้แก่ภาษาไทย ด้วยเหตุนี้การเรียนรู้ภาษาที่สอง เช่นภาษาอังกฤษนั้น เราจึงมักคิดแบบอาศัยภาษาไทยเป็นหลักในการเข้าใจและการเรียนรู้และสิ่งที่เราพยายามในการเรียนภาษาที่สองส่วนใหญ่จึงเป็นลักษณะการเข้าใจภาษาที่สองนั้นบนพื้นฐานของภาษาแม่ และนี่ก็คือจุดที่ก่อให้เกิดความยากลำบากหลายๆประการในการเรียนภาษาอังกฤษของคนไทย โดยเฉพาะยิ่งเมื่อภาษาไทยกับภาษาอังกฤษไม่ได้อยู่ในตระกูลภาษาเดียวกัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่อยู่ในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียน ส่วนภาษาไทยนั้นหลักๆแล้วอยู่ในตระกูลจีน-ทิเบต⁵ แม้จะมีการหยิบยืมคำจากภาษาสันสกฤตและบาลีซึ่งก็อยู่ในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียนมาบ้างก็ตาม ความแตกต่างระหว่างสองภาษานี้จึงมีมากทั้งในด้านการออกเสียง ไวยากรณ์ (โดยเฉพาะระบบไวยากรณ์ นักภาษาศาสตร์ใช้ลักษณะทางระบบไวยากรณ์มาเป็นตัวกำหนดในการจัดแยกตระกูลภาษาต่างๆ) การเขียน วัฒนธรรมและการนึกคิด ดังนั้นภายในสภาพแวดล้อมของภาษาแม่ การอาศัยความคุ้นเคยในการเรียนรู้ภาษาที่สองที่อยู่ต่างตระกูลภาษาจึงมักได้ผลที่ต่ำ เพราะทั้งวิธีคิดและสิ่งแวดล้อมล้วนไม่เอื้ออำนวยต่อการฝึกและทำความคุ้นเคยกับภาษาที่สองนี้ จึงทำให้เราจำเป็นต้องอาศัยความเข้าใจพื้นฐานทางหลักภาษาเป็นอย่างมาก ในความเป็นจริงภาษาทุกภาษาไม่ว่าจะอยู่ในตระกูลใดล้วนเป็นเครื่องมือที่มนุษย์ใช้ในการสื่อสารระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มีกฎธรรมชาติและกลไกทางวิทยาศาสตร์ที่ใช้ร่วมกัน ฉะนั้น

⁴ แต่อย่าคิดว่าหากเราหาวิธีการที่วิเศษประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเพียงอย่างเดียวมาให้อ่านดูแล้ว ดูเหมือนเราจะเก่งภาษาอังกฤษ ในความเป็นจริงมันได้ผลน้อยมากซึ่งมีการพิสูจน์มาแล้วในต่างประเทศ เพราะนั่นเป็นการใช้ทักษะด้านเดียวของภาษา คือ การฟังเป็นส่วนใหญ่ แต่ในความเป็นจริง การพูดและการฟังของภาษาคือสองสิ่งในหนึ่งเดียวกันและเราจะขาดสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ในการปฏิบัติหรือใช้ภาษา

⁵ ภาษาไทยมีรากเหง้ามาจากตระกูลจีน-ทิเบตภาษา ภาษาในตระกูลนี้มีใช้กันในพื้นที่ต่างๆ อาทิ จีน เวียดนาม ลาว ไทย พม่า ภูฐาน ลิซิม เนปาล และบางภูมิภาคของอินเดียเป็นต้น ลักษณะเด่นของภาษาตระกูลจีน-ทิเบตมี 1. แต่ละพยางค์เสียงจะมีวรรณยุกต์ 2. ประกอบด้วยคำเดี่ยวที่ใช้ได้อย่างอิสระ 3. ใช้ตำแหน่งของคำในประโยคและคำศัพท์ที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ในการแสดงออกความหมายต่างๆ 4. ภาษาส่วนใหญ่ในตระกูลนี้จะมีคำเฉพาะที่เป็นหน่วยนับของสรรพสิ่งต่างๆ เป็นต้น

เราสามารถเรียนรู้ภาษาต่างๆ ได้อย่างมีกฎเกณฑ์ มีหลักการ มีระบบระเบียบเหมือนการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ทั่วไป ไม่จำเป็นต้องอาศัยการท่องจำมาจนปวดศีรษะ ขอแต่ให้เราเข้าใจถึงหลักการพื้นฐานและสามารถประยุกต์ใช้หลักการเหล่านั้นให้ได้ในการใช้จริงหรือการปฏิบัติภาษานั้นๆจริง

หนังสือเล่มนี้ได้เขียนขึ้นมาเพื่ออธิบายถึงหลักการพื้นฐานทางภาษาในกรณีภาษาอังกฤษและรวมไปถึงการประยุกต์ใช้หลักการทางกฎไวยากรณ์ต่างๆในภาษาอังกฤษ หลังจากการอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วท่านผู้อ่านจะสามารถเข้าใจถึงหลักการทางโครงสร้างของภาษาอังกฤษและหลักวิทยาศาสตร์พื้นฐานทางภาษาที่อยู่เบื้องหลังกฎไวยากรณ์ต่างๆในภาษาอังกฤษ และท่านผู้อ่านยังอาจได้คำตอบเชิงวิทยาศาสตร์สำหรับกฎไวยากรณ์ต่างๆของภาษาอังกฤษที่เคยตั้งถามไว้ในใจแต่ก็ไม่เคยได้คำตอบ เช่นว่าทำไมต้องเปลี่ยนรูปแบบของคำกริยา ทำไมต้องเติม ‘s’ เติม ‘ed’ และสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ภาษาอังกฤษจะกลายเป็นภาษาที่ท่านผู้อ่านคุ้นเคยไปโดยปริยายเมื่อได้เข้าใจถึงหลักการของภาษาแล้ว ความมุ่งมั่นอีกอย่างหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ คือ ให้ผู้อ่านเรียนรู้และเข้าใจภาษาอังกฤษโดยไม่คิดว่ามันเป็นภาษาของคนเชื้อสายอังกฤษ แต่มันจะเป็นภาษาหนึ่งที่เรียกว่า “ภาษาอังกฤษ” และก็เป็นภาษาของเราเพราะเราจะปฏิบัติหรือใช้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ

ในการเรียนภาษา ไม่ว่าเราจะเรียนภาษาอะไรก็ตาม ขั้นตอนการเรียนจะมีอยู่ 3 ขั้นตอนหลักๆ ได้แก่ การออกเสียง การสร้างคำ และการประกอบคำให้เป็นประโยค ถัดจากนั้นเราก็จะสามารถใช้ประโยคมาเรียบเรียงข้อความได้ พอเรียงความได้เราก็สามารถเขียนหนังสือเป็นเล่มๆได้ อย่างเล่มที่คุณกำลังอ่านเป็นต้น

การเรียนภาษาตามลำดับขั้นตอนทั้งสามดังกล่าวจะทำให้การเรียนภาษาไม่ยุ่งยากซับซ้อนและเรายังได้ความรู้ที่มีระบบระเบียบ มีหลักการทางวิทยาศาสตร์ เพราะภาษาไม่ใช่องค์ความรู้ที่ไม่มีระบบหรือไม่มีจุดสิ้นสุด เราสามารถเรียนและรู้หลักการสำคัญๆทางภาษาภายในเวลาที่กำหนดไว้ได้และสามารถนำไปใช้งานได้จริงอย่างเป็นรูปธรรม แม้คนบางคนอาจคิดว่าภาษานั้นจะต้องเรียนไปตลอดชีวิต แต่นั่นหมายถึงในส่วนของคำศัพท์และรายละเอียดปลีกย่อยซึ่งอาจจำเป็นสำหรับผู้ที่จะต้องใช้ภาษานั้นๆ อย่างถูกต้องตามแบบแผนมากๆ ทว่าคงไม่จำเป็นสำหรับผู้ใช้ภาษาอังกฤษในการประกอบการงานทั่วไป ภาษาอังกฤษในความคิดเห็นของผู้เขียนเป็นภาษาที่มีระบบระเบียบ มีหลักการและกฎเกณฑ์ที่ค่อนข้างชัดเจนและตายตัว ดังนั้นการเรียนตามลำดับสามขั้นตอนดังที่กล่าวไว้จะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษดำเนินไปได้อย่างเป็นระบบระเบียบ ซึ่งทำให้เราสามารถจดจำและเข้าใจภาษาอังกฤษได้อย่างรวดเร็วโดยเพียงยึดตามหลักการพื้นฐานและกฎไวยากรณ์ที่เป็นแก่นสารไม่กี่อย่าง ในความเป็นจริงผู้เขียนคิดว่าเราสามารถใช้เวลาในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษทั้ง 3 ขั้นตอนนี้ในระยะเวลาที่ต่อเนื่องกันสัก 30 วันก็พอ หลังจากนั้นสิ่งที่ต้องทำตลอดไปก็คือการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ เพราะคำศัพท์นั้นจะเกิดใหม่หรือมีความหมายเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาตามการเปลี่ยนแปลงของกระบวนการทางความคิดและการเกิดใหม่หรือสูญสลายไปของวัฒนธรรมและสภาพแวดล้อม

ก่อนที่จะลงลึกไปในภาษาอังกฤษ ผู้เขียนอยากจะอธิบายหลักการพื้นฐานที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับภาษา เพื่อให้เราตระหนักถึงกฎเหล่านี้และความสำคัญของมัน หลักการดังกล่าว คือ ไม่ว่าจะเป็นภาษาใดๆเบื้องหลังของกฎไวยากรณ์ของภาษานั้นๆจะมีกฎทางวิทยาศาสตร์เป็นตัวกำหนดและสนับสนุนอยู่ และกฎที่สำคัญที่สุดก็คือกฎ

⁶ ในความเป็นจริงภาษาอังกฤษเกิดจากการผสมผสานกันของภาษากว่า ๕๐ ภาษา จึงไม่ถือว่าเป็นภาษาของชนเผ่าใดชนเผ่าหนึ่ง

แห่งความแตกต่าง กฎนี้เสมือนเป็นกฎแห่งแรงโน้มถ่วงของโลกที่คอยดึงดูดทุกสิ่งทุกอย่างในโลกของภาษา กฎไวยากรณ์ทุกกฎของภาษาล้วนแตกออกจากกฎแห่งความแตกต่างและไม่ขัดหรือแย้งกับกฎพื้นฐานนี้เลย (หากมีการขัดหรือแย้งจะถือว่าเป็นผิดกฎไวยากรณ์) ผู้เขียนขอยกตัวอย่างใกล้ๆตัวเพื่อให้เกิดความกระจ่างว่าเจ้ากฎแห่งความแตกต่างนี้มันคืออะไร เราลองย้อนคิดไปถึงสมัยที่เรียนภาษาไทยในห้องเรียนกัน ผู้อ่านทุกคนคงจำได้ว่าคุณครูภาษาไทยของเรามักจะเน้นแล้วเน้นอีกว่าต้องออกเสียง “ร” กับ “ล” ให้ถูกต้องอย่างไร เราอาจฟังหูซ้ายทะลุหูขวา แต่เราเคยถามคุณครูบ้างไหมว่า เพราะเหตุใดจึงย้ำกับเราอยู่อย่างนั้น คำตอบง่าย ๆ ก็คือเป็นเพราะ “ร” กับ “ล” มีเสียงใกล้เคียงกันถ้าหากเราไม่ระมัดระวัง “ร” จะกลายเป็น “ล” และทำให้บางสิ่งหายไป กล่าวคือ “ความแตกต่าง” นั่นเองที่หายไป เราลองมาดูคำตัวอย่างที่จับเป็นคู่ดังต่อไปนี้ “รัก/ลัก” “ร่องรอย / ล่องลอย” “รา/ลา” “ร่วง / ล่วง” “ไปปรับ / ไปลับ” “ฤกษ์ดี / เลิกดี” คำคู่เหล่านี้จะไม่มี ความแตกต่างกันเมื่อการออกเสียงของท่านไม่ชัดเจน แล้วจะก่อให้เกิดความหมายกำกวม ผลที่ตามมาคือ ท่านได้สื่อคำพูดที่คลั่งคลั่งหรือชวนงงออกไปเพราะในขณะที่ท่านหมายถึง “รัก” ผู้ฟังอาจเข้าใจว่าเป็น “ลัก” ท่านอาจบอกว่า “ไปปรับ” แต่ผู้ฟังเข้าใจว่าท่านแข่งให้ไปแล้ว “ไปลับ” แม้ว่าการเข้าใจผิดอาจไม่ได้เกิดขึ้นบ่อยมากเพราะเรามักจะพูดกันเป็นประโยคมากกว่าเป็นคำโดดๆ ทำให้ผู้ฟังอาจสามารถเดาความหมายได้จากคำแวดล้อม แต่มันก็เสี่ยงต่อการล้มเหลวในการสื่อสารความหมายที่ตั้งใจไว้เนื่องจากไม่ทำตามกฎแห่งความแตกต่างนี้ และพอนานๆ เข้าคำตัวอย่างบางคู่เหล่านี้ อาจเลื่อนๆ และกลายเป็นคำเดียวกัน ความหมายหรือความคิดบางอย่างอาจหายไป และทำให้ประสิทธิภาพและความงดงามทางภาษาซึ่งเกิดจากความหลากหลายพลอยหายไปพร้อมกับความคิดต่างๆ ของเราด้วย

ในภาษาอังกฤษ กฎแห่งความแตกต่างนี้ได้ถูกนำมาใช้อย่างชัดเจนและเข้มงวดมาก นอกจากเราจะต้องออกเสียงให้ชัดเจนเพื่อทำให้ความแตกต่างนั้นปรากฏขึ้น เพื่อทำให้การแยกแยะทางความหมายเกิดขึ้นอย่างชัดเจน ไม่สับสน และเพื่อให้คำแต่ละคำมีความหมายเอกเทศของมันเองแล้ว คำแต่ละคำยังมีรูปแบบและรูปลักษณะที่แตกต่างกัน ซึ่งทำให้แยกแยะหน้าที่ของแต่ละคำได้ง่าย เช่น คำไหนเป็นคำนาม คำไหนเป็นคำกริยา คำคุณศัพท์ หรือคำวิเศษณ์ เพราะคำแต่ละประเภทแม้ว่าจะมาจากรากความหมายคล้ายๆ กันแต่มีหน้าที่ๆ แตกต่างกันในแต่ละประโยค ข้อสังเกตต่างๆ สำหรับความสำคัญของรูปแบบและโครงสร้างในภาษาอังกฤษคือ สำหรับคำส่วนใหญ่ในภาษาอังกฤษ เราอาจไม่จำเป็นต้องทราบถึงความหมายของคำนั้นๆ ทุกคำ แต่เราสามารถคาดเดาได้ว่าคำๆ นั้นเป็นคำประเภทใด มีหน้าที่อย่างไรในประโยคนั้น โดยสังเกตจากรูปแบบและตำแหน่งของคำ ส่วนประโยคก็เช่นกัน ประโยคภาษาอังกฤษจะมีโครงสร้างที่ชัดเจนซึ่งบ่งบอกถึงหน้าที่ของแต่ละประเภทประโยค เช่น ประโยคไหนเป็นประโยคบอกเล่า ประโยคคำสั่ง หรือประโยคคำถาม เพราะประเภทของประโยคก็เหมือนกับประเภทของคำที่มีรูปแบบเอกลักษณ์ (ทางโครงสร้าง) บ่งบอกถึงหน้าที่ของมัน ความหมายและความต้องการทางการสื่อสารของผู้พูด หรือผู้เขียนจะได้รับการเปิดเผยขึ้นตามมา ทั้งนี้ทั้งนั้นขอให้ผู้อ่านจำไว้ว่ารูปแบบของคำและโครงสร้างของประโยคในภาษาอังกฤษเป็นตัวกำหนดความหมายของคำและความหมายของประโยคเอง

อีกลักษณะหนึ่งของภาษาซึ่งเป็นสัจธรรมอันสำคัญของภาษามนุษย์ได้แก่ **ความเป็นเส้น (Linearity)** หรือ **ความเป็นมิติเดียวของภาษา**⁷ ไม่ว่าจะเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียน เราจะต้องพูดคำแรกก่อนที่จะพูดคำต่อไป หรือ

⁷ การใช้มิติที่สองของภาษาก็มีอยู่บ้างโดยเฉพาะในภาษาเขียน เช่นการใช้อักษรตัวเล็กตัวใหญ่ เครื่องหมายประโยค หรือให้สีต่างๆ กัน เพื่อสร้างความแตกต่าง แต่มีความจำกัดมาก

ฟังคำแรกแล้วค่อยฟังคำต่อไป หรือเขียนคำแรกแล้วค่อยเขียนคำต่อไป หรืออ่านคำแรกแล้วค่อยอ่านคำต่อไป ถ้าเอาหนังสือหน้าหนึ่งมาเปรียบเทียบกับรูปภาพหน้าหนึ่ง เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าหนังสือเป็นการนำเสนอในลักษณะหนึ่งมิติโดยโครงสร้าง แต่รูปภาพเป็นการนำเสนอที่มีโครงสร้างเป็นแบบสองมิติ เพราะการมองรูปภาพในจิตใจเดียวเราสามารถมองเห็นหลายๆองค์ประกอบของรูปภาพและจับใจความได้จากภายในหนึ่งจิตใจแห่งการมองเห็น แต่สำหรับการอ่านเราสามารถทำได้เพียงแค่การอ่านหนึ่งคำต่อหนึ่งการมอง (โดยหลัก) เราต้องมองเห็นและอ่านคำแรก และอ่านไล่คำอื่นๆต่อไปจนถึงคำสุดท้าย เราถึงจะจับใจความของหนังสือหน้านั้นได้

หลักการที่สำคัญอีกอย่างของภาษาได้แก่การสร้างสรรคของเจ้าของประโยค ภาษาคือการใช้ทรัพยากรที่มีขีดจำกัดมาสร้างสรรค์สิ่งที่ไม่ขีดจำกัด ในความเป็นจริงขบวนการปฏิบัติหรือการใช้ภาษาเป็นขบวนการสร้างสรรค์สิ่งที่เราพูดหรือเขียนล้วนแล้วเป็นผลงานสร้างสรรค์ของเรา

หนังสือเล่มนี้มุ่งเน้นเรื่องการให้ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบบูรณาการ ผู้อ่านควรมีหนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบมาตรฐาน (ซึ่งในความเป็นจริงหนังสือเหล่านั้นไม่ใช่หนังสือไวยากรณ์แต่เป็นหนังสือการใช้ภาษา เนื่องจากมักจะมีการใช้ของภาษา (Usage) มากกว่าไวยากรณ์ภาษา (Grammar)) เพื่อให้เราตรวจสอบรายละเอียดปลีกย่อยของการใช้งานจริงของคำภาษาอังกฤษต่างๆ และเราควรมีพจนานุกรมมาตรฐานสักเล่มหนึ่งด้วย ไม่ว่าจะเป็นพจนานุกรมฉบับอังกฤษแบบบริติชของออกซ์ฟอร์ด (Oxford) หรือฉบับอังกฤษแบบอเมริกันของเว็บสเตอร์ (Webster's / Merriam-Webster) ก็ได้ มีประสิทธิภาพพอๆ กันทั้งสองแบบ

สุดท้ายสิ่งที่สำคัญอีกอย่าง คือ คำทุกคำ ประโยคทุกประโยคที่ท่านพูดออกมาหรือเขียนออกมานั้นเป็นสิ่งประดิษฐ์ของท่านเอง มีเอกลักษณ์ในตัวเองเหมือนภาพวาดหรือบทกวี ไม่ว่าจะไพเราะหรือเฉยๆ ไม่ว่าจะสวยเก๋เท่หรือพิลึกพิลั่น สิ่งเหล่านี้ต่างก็เป็นผลงานของท่าน จึงมีคุณค่าในเชิงการสร้างสรรค์ไม่แพ้ผลงานชิ้นเอกของใครอื่น การปฏิบัติภาษาในเนื้อแท้ของมันคือขบวนการสร้างสรรค์ ดังนั้นเราจึงกล้าพูดและกล้าเขียน

ภาษาคืออะไร

การให้คำตอบอย่างชัดเจนว่าภาษาคืออะไรและเป็นคำตอบที่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไปนั้นได้มีนักภาษาศาสตร์และนักปราชญ์หลายคนได้พยายามมาแล้วและทำได้ในระดับหนึ่ง ในหนังสือเล่มนี้แม้จะมีการแสดงทัศนคติหรือความคิดเห็นในคำถามว่าด้วยภาษาคืออะไรอยู่บ้าง แต่สิ่งที่จะเน้นมากกว่าคือการฝึกฝนและการปฏิบัติภาษาจริง โดยทั่วไปแล้วการพยายามให้ความหมายโดยการตีความและจำกัดความมักจะนำไปสู่ข้อถกเถียงอย่างไม่รู้จบสิ้น เพราะเราต่างมีพื้นฐานความรู้และความคิดเห็นที่แตกต่างกัน ฉะนั้นเราจึงควรหันมาให้ความสนใจในประโยชน์และหน้าที่ของภาษากันก่อนแล้วค่อยย้อนกลับไปหาคำตอบว่าภาษาคืออะไร

หน้าที่ของภาษามีอยู่สองอย่างโดยหลัก ได้แก่ หนึ่ง ใช้เป็นเครื่องมือในการคิดหรือการใช้สมอง และสอง ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารภายในหมู่คณะหรือในสังคมของเรา บทความในหนังสือเล่มนี้จะเน้นไปในหน้าที่ของภาษาที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารในหมู่คณะหรือสังคม

ส่วนคำถามว่าด้วยภาษาคืออะไร แม้ผู้เขียนจะไม่เน้นในการให้คำจำกัดความหมายของภาษา แต่ก็จำเป็นต้องมีจุดยืนในเรื่องนี้ เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจุดยึดและเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการเข้าใจหลักการของภาษา ภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์หรือรหัสที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเพื่อการประมวลผลข้อมูลและการสื่อสารระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคมและภาษาก็เป็นปรากฏการณ์ของสัตว์สังคมทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นนก ปลา วัว ควาย สุนัข หรือแมลง เช่น มด ผึ้ง ล้วนมีภาษาในสังคมของพวกมันเอง

ส่วนใหญ่เราจะแบ่งภาษาออกเป็นสองจำพวกหลักๆ บวกอีกหนึ่งจำพวกย่อยๆ คือ หนึ่งภาษาเขียนและสองภาษาพูด สามคือภาษาอื่นๆ เช่นภาษามือ เป็นต้น ส่วนปัญหาว่าภาษาพูดกับภาษาเขียนอย่างไรกันมาก่อนกัน ผู้เขียนคิดว่านี่เป็นปัญหาไถ่กับไขอะไรเกิดก่อนกัน เราจะไม่ลงลึกในปัญหานี้ซึ่งจะไม่ส่งผลต่อกระบวนการเข้าใจภาษาอย่างไรก็ตาม แม้ว่าภาษาเขียนจะมีพัฒนาการช้ากว่าภาษาพูด แต่ภาษาเขียนก็ยิ่งยืนกว่าภาษาพูด ส่วนภาษาพูดนั้นสามารถสะท้อนถึงวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ ใน ณ ช่วงเวลานั้นๆ ได้ดีกว่าภาษาเขียน ภาษาเขียนเป็นระบบสัญลักษณ์หรือรหัสที่เราใช้สายตารับรู้เข้ามาในสมองของเรา (หรือการคลำสัมผัสสำหรับคนตาบอด) ส่วนภาษาพูดนั้นเราใช้หูเป็นเครื่องรับสัญญาณที่อยู่ในรูปแบบคลื่นแรงดันอากาศ (หรือการใช้สายตาอ่านริมฝีปากสำหรับคนหนวกใบ้)

ภาษาเป็นระบบสัญลักษณ์หรือรหัสที่สะท้อนถึงการมองโลกและความรู้สึกนึกคิดของสังคมๆ หนึ่ง (มิใช่ของคนใดคนหนึ่ง) ภาษาคือระบบสัญลักษณ์หรือรหัสที่เป็นตัวแทนของโลกภายนอกและภายในที่เราเห็น ที่เราจับต้อง หรือที่เราารู้สึกได้ในรูปแบบที่จิตของเราสามารถสัมผัสได้ ภาษาทำให้ (จิตของ) มนุษย์สามารถสื่อสารกับโลกภายนอกได้ ซึ่งรวมไปถึงเพื่อนมนุษย์คนอื่นๆ ด้วย สื่อจิตถึงจิต

ภาษาโดยพื้นฐานเป็นการสำเนาของโลกภายนอกที่เรารับรู้ซึ่งอยู่ภายในจิตของเรา มนุษย์อาศัยอยู่ในโลกใบนี้ที่มีสรรพสิ่งต่างๆ เหตุการณ์ต่างๆ และมีเพื่อนมนุษย์ด้วยกันมากมาย การอยู่รอดและอยู่ได้อย่างราบรื่นในโลกใบนี้นั้น มนุษย์จำเป็นต้องเข้าใจโลกภายนอกที่เป็นสิ่งแวดล้อมของเราให้ได้ และในการเข้าใจโลกภายนอกนั้น มนุษย์จำเป็นต้องมีสำเนาของโลกภายนอกไว้ในจิตของมนุษย์ และมนุษย์ก็ได้สำเนานั้นมาโดยการใช้ภาษา ถ้าผู้อ่านบาง

ท่านยังไม่เข้าใจ โปรดลองนึกถึงประสบการณ์ที่ท่านไปท่องเที่ยวเมืองใหม่ๆ ซึ่งท่านไม่รู้จักเมืองนั้นเลย ไม่รู้ว่าถนนอะไรเชื่อมกับถนนอะไร ไม่รู้ว่าจะสัญจรไปมาอย่างไรในเมืองนั้น วิธีการแก้ปัญหา คือ ท่านต้องมีแผนที่ของเมืองๆนั้น แผนที่นี้เป็นสำเนาของเมืองนั้นที่ทำให้เราสามารถรู้ชื่อของถนนทุกถนนในเมืองนั้น พอได้ชื่อถนนแล้วท่านก็สามารถสร้างความเชื่อมโยงระหว่างถนนต่างๆในสมองได้ ซึ่งก็คือแผนที่ของเมืองดังกล่าวในสมองของท่าน ถ้าเปรียบเทียบเมืองๆนั้นเป็นโลกภายนอกของเรา การวาดแผนที่ของเมืองนั้นก็คือการใช้ภาษาในการสร้างสำเนาของโลกภายนอกนั้นในจิตของเราโดยการตั้งชื่อให้สรรพสิ่งต่างๆที่เรารับรู้ได้ ถ้าจะอธิบายให้แม่นยำกว่านี้ ภาษาเป็นเครื่องมือที่ทำให้เราสามารถสร้างแผนที่ได้ อีกตัวอย่างหนึ่ง คือ ในการปกครองบ้านเมือง คณะผู้ปกครองต้องมีภาษาของเขาในการปกครอง เขาต้องตั้งชื่อให้เขตแต่ละเขต เช่นจังหวัด อำเภอ ตำบล ตั้งชื่อให้บ้านแต่ละหลังโดยใช้เลขที่บ้าน ตั้งชื่อให้คนแต่ละคนโดยใช้เลข 13 ตัว ทั้งนี้ทั้งนั้น ชื่อที่ตั้งไปจะต้องมีความแตกต่างกัน คือไม่ซ้ำกันเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในการบริหารจัดการ และถ้าหากไม่มีภาษาเราก็ไม่สามารถนำเอาสรรพสิ่งต่างๆที่ต้องการจัดการมาวางไว้ในสมองหรือจิตของเราได้ และเราจะไม่สามารถเห็นโลกใบนี้ที่ประติดประต่อกันขึ้นมาอย่างที่เรารู้เห็นและเข้าใจได้ แต่จะเห็นโลกใบนี้เป็นเพียงชั่วขณะปัจจุบันทันด่วน เช่นว่าขณะนี้เราได้กลิ่นอะไร เห็นแสงอะไร ได้ยินเสียงอะไร เป็นต้น โลกของเราจะเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้นจากกลิ่นนั้น แสงนั้น เสียงนั้น เป็นแบบชั่วขณะที่ไม่ต่อเนื่องกัน พูดย่างๆเราจะไม่มีความทรงจำ ไม่มีความคิด ถ้าหากเราไม่มีภาษา ซึ่งความทรงจำเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งของกระบวนการคิด

โลกของเรามีสรรพสิ่งและเหตุการณ์ต่างๆมากมาย ในการรับรู้สิ่งเหล่านี้ ในเบื้องต้นมนุษย์ต้องตั้งชื่อให้มัน เช่นตั้งชื่อให้กับถนน มนุษย์เป็นสัตว์ตั้งชื่ออยู่แล้ว (Human is a naming animal) และการตั้งชื่อเป็นกิจกรรมแรกของภาษา ซึ่งคำสรุปนี้ก็ได้ใจความมาก ณ จุดนี้ การตั้งชื่อเป็นการให้สัญลักษณ์หรือรหัสแก่สิ่งของและเหตุการณ์ต่างๆที่เราได้พบเห็น และชื่อต่างๆนี้ก็จะถูกแบ่งออกเป็นหมวดหมู่ ชื่อที่เป็นตัวบ่งชี้สรรพสิ่งหรือเหตุการณ์ โดยเฉพาะ เราเรียกว่าค่านามในภาษา นอกจากนี้โลกของเราก็มีหลายสิ่งหลายอย่างที่มีการเคลื่อนไหว โดยเฉพาะสิ่งที่มีชีวิต มีการกระทำหลายอย่าง เราก็ต้องตั้งชื่อให้กับพฤติกรรมและการเคลื่อนไหวหรือการกระทำเหล่านี้ เราเรียกจำพวกชื่อเหล่านี้ว่าคำกริยาในภาษาของเรา และสิ่งต่างๆในโลกของเราย่อมมีลักษณะหรือคุณสมบัติของมัน เช่นขาวดำ หนักเบา สูงเตี้ย เล็กใหญ่ เป็นต้น ชื่อของลักษณะหรือคุณสมบัติเหล่านี้เราเรียกว่าคำคุณศัพท์นั่นเอง ส่วนการกระทำก็มีลักษณะหรือคุณสมบัติเหมือนกัน เช่นช้าเร็ว ดีเลว ยากง่าย เป็นต้น แต่เพื่อการแยกแยะลักษณะหรือคุณสมบัติของการกระทำหรือพฤติกรรมที่เราบ่งชี้โดยคำกริยาออกจากลักษณะหรือคุณสมบัติของสิ่งหรือสัตว์ต่างๆที่เราบ่งชี้โดยค่านาม เราจึงเรียกชื่อคำประเภทนี้ว่าคำวิเศษณ์ คำวิเศษณ์และคำคุณศัพท์มีความหมายเหมือนกันคือหมายถึงลักษณะหรือคุณสมบัติต่างๆ แต่ไม่เหมือนกันที่คำวิเศษณ์บ่งชี้ถึงลักษณะหรือคุณสมบัติของคุณสมบัติที่มีชื่อเป็นประเภทคำคุณศัพท์และลักษณะหรือคุณสมบัติของการกระทำหรือพฤติกรรมที่มีชื่อเป็นประเภทคำกริยา ส่วนคำคุณศัพท์บ่งชี้ถึงลักษณะหรือคุณสมบัติของสรรพสิ่งต่างๆที่มีชื่อเป็นประเภทค่านาม นอกเหนือจากนี้โลกของเรายังมีความสัมพันธ์ระหว่างสรรพสิ่งต่างๆที่เราต้องบ่งชี้ด้วย และชื่อของความสัมพันธ์ระหว่างสรรพสิ่งต่างๆ จำพวกนี้เราเรียกว่าคำเชื่อมในภาษาของเรา แต่ทว่าคำเชื่อมบางคำก็ไม่ได้บ่งชี้ถึงความสัมพันธ์ของสรรพสิ่งต่างๆอย่างชัดเจนที่มาจากโลกภายนอกของเราเลย แต่เป็นสิ่งที่เราสร้างขึ้นมาจากเฉพาะเพื่อให้เรามองเห็นโลกใบนี้ที่

ปะติดปะต่อกัน และเพื่อให้เราสามารถปะติดปะต่อชื่อ(คำ)หลายๆชื่อ(คำ)ให้เป็นประโยคได้ เราจะเห็นได้ว่าเรามีคำเชื่อมบางคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรกับโลกภายนอกเลย แต่เป็นส่วนที่ช่วยในการใช้ภาษาเพื่อสร้างสำเนาต่างๆของโลกภายนอกได้และช่วยในการสื่อสาร

สรุปได้ว่าคำต่างๆในภาษาของเราเป็นชื่อที่เราตั้งให้สิ่งต่างๆที่เราพบเจอและรู้จัก แต่คำบางคำก็เป็นคำที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ภาษาสามารถใช้งานได้ ถ้าเปรียบคำต่างๆเป็นผ้าแต่ละชิ้น เส้นด้ายเย็บก็เปรียบเสมือนคำเชื่อมที่ผูกยึดผ้าแต่ละชิ้นให้เป็นเสื้อผ้าสำหรับการสวมใส่ อีกเหตุผลหนึ่งของการประดิษฐ์คำเชื่อมที่มีได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับโลกที่เราเห็นก็คือ โครงสร้างที่แตกต่างกันระหว่างปรากฏการณ์ของโลกและโครงสร้างของภาษา ภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสร้างสำเนาของโลกใบนี้ซึ่งมีหลายมิติ เช่น ความลึก ความกว้าง ความยาวและความเคลื่อนไหว และมีอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ แต่โครงสร้างภาษาโดยหลักมีเพียงมิติเดียวเท่านั้น ดังนั้นเวลาเราใช้ภาษาในการสร้างสำเนาโลกใบนี้ เราจะต้องแบ่งโลกของเราออกเป็นชิ้นๆแล้วตั้งชื่อให้แต่ละชิ้นโดยใช้คำศัพท์ จากนั้นเราต้องร้อยคำต่างๆเหล่านี้ให้เป็นประโยคซึ่งมีโครงสร้างเป็นเส้น กล่าวคือ มิติเดียว แต่ขณะเดียวกันประโยคจะต้องมีความหมายเป็นหลายมิติเหมือนโลกใบนี้ที่เป็นต้นฉบับ เพื่อให้ภาษาใช้การได้เราจำเป็นต้องประดิษฐ์คำเชื่อมที่ไม่เกี่ยวข้องกับโลกภายนอกนี้ขึ้นมา สังเกตว่าภาษามีโครงสร้างเป็นหนึ่งมิติแต่ความหมายที่ภาษาสื่อออกมามีหลายมิติได้ เพื่อการใช้ภาษาให้ได้ประสิทธิผล เราจำต้องจับเอาคำต่างๆมาเชื่อมต่อกันให้เป็นเส้นเพื่อสะท้อนให้เห็นปรากฏการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน และเราจะต้องสื่อสารสิ่งเหล่านี้ออกไป แต่ภาษาของคนเรามีข้อจำกัดตรงที่ความเป็นเส้นของภาษา ภาษาของเราโดยพื้นฐานแล้วมีอยู่แค่หนึ่งมิติเท่านั้น ถ้าหากเราจะพูดมากเราก็เพิ่มได้เพียงแค่ความยาวของเส้นประโยคที่เราจะพูด กล่าวคือ เรามีทางเดินได้เพียงแค่มิติเดียว⁸ เวลาเราพูดเราจะพูดได้ทีละหนึ่งคำ และเวลาเราเขียนเราก็เขียนได้ทีละหนึ่งคำเท่านั้น ในความเป็นจริงความคิดของมนุษย์ก็มีเพียงหนึ่งมิติเท่านั้นในทางกายภาพ โดยพื้นฐานสมองของเราจะทำงานได้ทีละอย่างเหมือนกัน (หมายถึงกลไกขั้นสูงสำหรับการใช้เหตุผล) ปัญหาในการปฏิบัติภาษาของเราก็คือ ทำอย่างไรเราจึงจะสามารถเอาโลกภายนอกที่มีโครงสร้างถึง 4 มิติเป็นอย่างน้อย (ความกว้าง ความยาว ความสูง และความเคลื่อนไหว) มาบรรจุลงในโครงสร้างหนึ่งมิติของภาษาและบรรยายออกไปได้อย่างถูกต้อง และทางออกได้แก่ เราต้องสร้างสัญลักษณ์อื่นๆนอกเหนือจากสัญลักษณ์ที่เกี่ยวกับสรรพสิ่งในโลกภายนอกของเรา เราสร้างคำพวกนี้ขึ้นมาและรวมมันไปอยู่ในกลุ่มคำเชื่อมซึ่งเป็นคำที่ไม่ได้หมายถึงตัวสรรพสิ่งอะไรเลย และเราจะต้องสร้างกฎการเชื่อมโยงระหว่างคำต่างๆ กฎเหล่านี้เราเรียกว่ากฎไวยากรณ์ เช่นในภาษาไทยตำแหน่งของคำคุณศัพท์ต้องอยู่ด้านหลังอย่างกระชั้นชิดของคำนามที่ถูกขยายความ เช่น แมวดำ คนอ้วน เป็นต้น เราจะสังเกตได้ว่ากฎไวยากรณ์ส่วนมากจะเป็นกฎที่เกี่ยวกับตำแหน่งคำและกฎการใช้คำเชื่อมต่างๆ ซึ่งพบว่าเป็นคำที่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์โดยเฉพาะ และคำเชื่อมจะเป็นคำที่ใช้บ่อยมากกว่าคำประเภทอื่นๆแต่มีจำนวนน้อยกว่ามาก ในภาษาอังกฤษเรามีเชื่อมไม่กี่ร้อยคำแต่มีคำประเภทอื่นๆนับหมื่นนับแสน

⁸ ทางเดินในมิติอื่นก็มี แต่มีความจำกัดมาก

ความเป็นเส้น (Linearity) ของภาษา และ กฎแห่งความแตกต่าง (Law of difference)

อย่างที่เคยกล่าวไว้แล้วว่าภาษาของมนุษย์นั้นโดยพื้นฐานเป็นหนึ่งในมิติหรือมีลักษณะเป็นเส้นซึ่งเป็นข้อจำกัดที่มาจากจุดรวนศูนย์ความสนใจของมนุษย์และกลไกทางภาษาของเรา เช่น ปากจะทำงานทีละหนึ่งอย่าง ลักษณะนี้เป็นข้อจำกัดของกลไกภาษา แต่จุดมุ่งหมายของภาษาคือการสะท้อนถึงโลกภายนอกและภายในของเราที่มีความหลากหลายมิติในสรรพสิ่งและเหตุการณ์ต่างๆ เช่น โลกภายนอกของเราที่มี 4 มิติ – ความสูง ความกว้าง ความลึก และความเคลื่อนไหว ส่วนโลกภายในของเรามีมิติของอารมณ์และจินตนาการเข้ามาเกี่ยวข้อง สิ่งเหล่านี้ยังทำให้โลกของเราซับซ้อนมากยิ่งขึ้น วิธีการและหลักการของภาษาก็คือการสร้างความแตกต่างในคำศัพท์และประโยคให้ได้มากที่สุดเพื่อสะท้อนความหลากหลายของโลกเรานี้ออกมาให้ครบถ้วนที่สุดในภาษาของเรา แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องต่อสู้กับความเป็นเส้นซึ่งเป็นข้อจำกัดของภาษา กฎแห่งความแตกต่างจึงเป็นพื้นฐานของกฎไวยากรณ์ต่างๆ ของภาษามนุษย์ (ในความเป็นจริง กฎแห่งความแตกต่างเป็นกฎพื้นฐานของทุกภาษาซึ่งรวมไปถึงภาษาของสัตว์สังคมอื่นๆ และอาจรวมไปถึง DNA รหัสพันธุกรรมซึ่งเป็นภาษาของพระเจ้า) กฎไวยากรณ์ต่างๆ ที่ถูกประดิษฐ์ขึ้นมาก็เพื่อจุดมุ่งหมายอันนี้ กล่าวคือการสร้างความแตกต่างภายใต้ข้อจำกัดของหนึ่งมิติเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในการสะท้อนภาพของโลกภายนอกและภายในของเรา และสื่อสารออกไปให้ชัดเจน เพราะถ้าหากเราไม่สามารถสร้างความแตกต่างได้ เสียงที่เราเปล่งออกไปหรืออักษรที่เราเขียนออกไปจะมีความหมายอะไรก็ได้ และเราก็จะไม่ว้าวามันหมายถึงความหมายอันใดซึ่งทำให้การสื่อสารไม่ได้ผล การคบหาสมาคมก็จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ที่นี้เราลองมาดูว่าภายใต้ข้อจำกัดทางกลไกภาษาของมนุษย์นี้เราสามารถทำอะไรได้บ้างเพื่อสร้างความแตกต่างขึ้นมา และเราก็จะเห็นได้ว่ากฎไวยากรณ์ภาษามีลักษณะทางกลไกอย่างไรบ้าง ดังนี้

1. ในระดับคำ

- 1.1 การผสมตัวอักษรที่ไม่เหมือนกันเพื่อสร้างความแตกต่างในแต่ละกลุ่มอักษรจะทำให้เราสามารถสร้างคำศัพท์ใหม่อย่างน้อยหนึ่งคำขึ้นมาได้ และเป็นคำศัพท์หนึ่งคำที่ไม่เหมือนคำอื่นๆ (หรือในภาษาพูดการผสมเสียงสระ เสียงพยัญชนะและวันยุต เสียงสูงเสียงต่ำ และ/หรือเสียงหนักเสียงเบา) ตัวอย่างเช่นการนำอักษรอังกฤษมาประกอบคำให้เป็นคำที่มีอักษรไม่เกิน 5 ตัว โดยทฤษฎีเราจะได้คำที่แตกต่างกันดังนี้

จำนวนคำที่มีหนึ่งตัวอักษร 26 (26 ขกกำลังหนึ่ง)

จำนวนคำที่มีสองตัวอักษร 676 (26 ขกกำลังสอง)

จำนวนคำที่มีสามตัวอักษร 17,576 (26 ขกกำลังสาม)

จำนวนคำที่มีสี่ตัวอักษร 456,976 (26 ขกกำลังสี่)

จำนวนคำที่มีห้าตัวอักษร 11,881,376 (26 ขกกำลังห้า)

จำนวนคำทั้งหมดที่มีตัวอักษรไม่เกินห้าตัวมี 12,356,630 คำ (แต่คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาอังกฤษทั้งหมดและเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ มีประมาณห้าแสนถึงหกแสนคำ และไม่ใช่ว่าคำที่ถูกจำกัดให้มีตัวอักษรห้าตัวเท่านั้น)

แน่นอนในการใช้งานจริงไม่ใช่ทุกๆคำ (ทุกการประกอบของตัวอักษร) จะสามารถนำมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะถ้าคำนึงถึงเสียงของคำด้วย จำนวนคำที่ใช้ได้จะลดลงอย่างมหาศาล เพราะคำบางคำออกเสียงได้ไม่สะดวก โดยเฉพาะคำที่มีพยัญชนะซ้อนๆกัน เช่น zzzzz ddddd เป็นต้น

- 1.2 ความยาวของคำสร้างความแตกต่างได้เช่นกัน ความยาวของคำที่ไม่เหมือนกันหมายถึงจำนวนของตัวอักษรที่ต่างกันไปในแต่ละคำ เราอาจใช้ตัวอักษรเดียวกันแต่จำนวนไม่เท่ากันและอยู่ในตำแหน่งในประโยคที่ไม่เหมือนกัน จากตัวอย่างการประกอบอักษรอังกฤษให้เป็นคำนี้ ถ้าหากเราอนุญาตให้มีความยาวคำเท่าไรก็ได้ จำนวนคำที่สามารถประกอบขึ้นมาได้ก็จะมีไม่จำกัด ปัจจุบันเท่าที่ผู้เขียนทราบ คำภาษาอังกฤษที่มีความยาวที่สุดคือ honorificabilitudinitatibus ซึ่งมี 27 ตัวอักษร แปลว่า “สภาวะที่สามารถได้มาซึ่งเกียรติยศ” ท่านผู้อ่านสังเกตได้ว่าคำนี้พยัญชนะและสระสลับเรียงกันไป และคำว่า pseudonucleardisestablishmentarianism ซึ่งมี 37 ตัวอักษร⁹ แปลว่า “ความเสแสร้งการปลดอาวุธนิวเคลียร์”

แน่นอนการผสมตัวอักษรในจำนวนที่ต่างกันย่อมหมายถึงความยาวของคำที่ต่างกัน ความยาวของคำและการผสมตัวอักษรที่ไม่เหมือนกันของคำเป็นสองเทคนิคพื้นฐานที่สนับสนุนซึ่งกันและกันในการสร้างความแตกต่าง ความยาวถือว่าเป็นลักษณะพื้นฐานของความเป็นเส้นของภาษาซึ่งเป็นมิติที่สามารถเล่นได้โดยไม่จำกัด ส่วนการผสมตัวอักษรที่ไม่เหมือนกันนั้นถือว่าเป็นเทคนิคที่ทำให้การสร้างความแตกต่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น

ภาษาอังกฤษมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่นในการใช้การผสมตัวอักษรที่ไม่เหมือนกันเพื่อบ่งชี้ประเภทของคำศัพท์ต่างๆ ซึ่งในภาษาไทยเอกลักษณ์ดังกล่าวไม่ค่อยเด่นชัดเท่าไร แต่ในภาษาอังกฤษมีตัวอย่างให้เห็นมากมาย เช่น การใส่อักษรข้างหน้าและหรือข้างหลังคำเพื่อเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกประเภทของคำที่ทำหน้าที่ไม่เหมือนกันในประโยค เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์หรือคำเชื่อมต่างๆ ตัวอย่างเช่นการเติม “ed” ในภาษาอังกฤษเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่าคำๆนั้นเป็นประเภทคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ที่มาจากคำกริยาแต่ไม่ใช่คำวิเศษณ์เป็นแน่ แต่อย่างไรก็ตามบริบทของภาษานั้นก็สำคัญมากในการกำหนดบทบาทหน้าที่ของคำแต่ละคำในประโยค

ตัวพิมพ์เล็กตัวพิมพ์ใหญ่ของอักษรก็สามารถนำมาใช้ในการสร้างความแตกต่างได้เหมือนกัน เช่นอักษรเริ่มประโยคในภาษาอังกฤษ ส่วนคำนามในภาษาเยอรมันจะเริ่มต้นด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่เสมอไป สิ่งนี้ถือว่าการใช้มิติที่สองของแผ่นกระดาษมาสร้างความแตกต่าง แต่กลไกนี้ไม่สามารถใช้ได้ในทุกภาษาพูด

2. ในระดับประโยค

- 2.1 การใช้ความยาวของประโยคมาสร้างความแตกต่างถือว่าเป็นพื้นฐานของวิธีการสร้างความแตกต่างในประโยค และการใช้มิติความยาวอย่างเดียวยังคงกลไกภาษาทำให้เราสามารถประดิษฐ์ประโยคได้อย่างไม่มีขีดจำกัด ในประโยคภาษาเขียนเราสามารถใช้จำนวนคำที่ไม่มีขีดจำกัดมาประกอบประโยคหนึ่งได้

⁹ Pneumonoultramicroscopicsilicovolcanoconiosis มี 45 อักษร แปลว่า “โรคปอดชนิดหนึ่งที่เกิดจากการสูดผงซิลิกาขนาดเล็กเข้าไปทำให้เกิดอาการอักเสบ” แต่ยังมีคำที่ยาวกว่านี้อีกซึ่งประกอบด้วย 183 ตัวอักษรและยังมีสูงถึง 189,819 ตัวอักษร

2.2 การเรียงลำดับตำแหน่งของแต่ละประเภทคำที่แตกต่างกัน เช่นในภาษาอังกฤษเรามีประโยคบอกเล่าที่มีลักษณะการวางตำแหน่งของคำนามอยู่ข้างหน้าคำกริยาของตัวเอง และในประโยคคำถามตำแหน่งของสองประเภทคำนี้จะสลับกัน ดังนั้นในการเข้าใจประโยคภาษาอังกฤษ เราจำเป็นต้องสังเกตตำแหน่งของแต่ละประเภทคำเพื่อให้ทราบว่าประโยคดังกล่าวเป็นประโยคประเภทใด ซึ่งทำให้เราทราบถึงหน้าที่ของประโยค แล้วจึงค่อยตีความหมายของคำศัพท์แต่ละคำในประโยคและความหมายของประโยคนั้นทั้งประโยค

ไวยากรณ์คืออะไร

ไวยากรณ์เป็นกฎเกณฑ์ทางภาษาหรือระบบรหัสสื่อสารที่ถูกกำหนดขึ้นด้วยการตกลงกันระหว่างผู้ที่เข้าร่วมในการใช้หรือการปฏิบัติภาษาหรือระบบรหัสสื่อสารดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อตกลงกันว่าระบบรหัสสื่อสารดังกล่าวจะแสดงถึงความหมายออกมาอย่างไรโดยไม่เกิดการสับสน พูดง่าย ๆ ก็คือว่า กฎไวยากรณ์เป็นความสัมพันธ์ที่ถูกสร้างขึ้นให้เกี่ยวข้องกับรหัสกับสิ่งที่หมายถึง อย่างไรก็ตามทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับภาษาจะถูกจำกัดโดยข้อจำกัดทางภาษา เช่นความเป็นเส้นของภาษาและอื่นๆของวัตถุดิบที่ใช้ในการปฏิบัติภาษา ดังนั้นกฎไวยากรณ์ต่างๆที่มีอยู่จำเป็นต้องได้รับการออกแบบและสร้างขึ้นให้สอดคล้องกับข้อจำกัดต่างๆของวัตถุดิบที่เรานำมาใช้เป็นตัวสื่อในการสื่อสาร เช่นเสียงและตัวอักษรในภาษาของเรา และข้อจำกัดของผู้ใช้ภาษา เช่นหู ตาและปากที่เป็นอวัยวะการพูดหรือฟังของเราเป็นต้น สำหรับภาษาของมนุษย์ เราเรียกกฎเหล่านี้ว่าไวยากรณ์ภาษา นอกจากนี้ไวยากรณ์ยังต้องเอื้ออำนวยต่อการสร้างสรรค์ของผู้ปฏิบัติภาษา โดยสังเกตได้ว่าไวยากรณ์ภาษาประกอบด้วยสองส่วนหลักๆ ได้แก่กฎการสร้างคำและกฎการสร้างประโยค

ในการสร้างกฎไวยากรณ์ภาษา เป้าหมายก็คือ ทำให้รหัสสื่อสารต่างๆเกี่ยวข้องกับความหมายต่างๆได้โดยไม่เกิดความสับสน ดังนั้นเราต้องพยายามสร้างกฎไวยากรณ์ต่างๆที่เป็นตัวสร้างความแตกต่างขึ้นในรหัสสื่อสารของเรา เพื่อให้รหัสเหล่านี้ซึ่งเป็นสิ่งที่มีขีดจำกัดสามารถแสดงถึงความหมายที่แตกต่างกันและไม่มีขีดจำกัด โดยเราต้องคำนึงถึงข้อจำกัดของวัตถุดิบของภาษา นั่นคือ คลื่นเสียงในอากาศที่มนุษย์สามารถสร้างได้และฟังออกได้ และการมีปากเดียวของมนุษย์และการมีจุดความสนใจจุดเดียวในแต่ละชั่วขณะของจิต ทำให้ภาษามีลักษณะเป็นเส้นหรือมีหนึ่งมิติ และนี่ก็คือข้อจำกัดที่สำคัญของเราที่การออกแบบกฎไวยากรณ์ภาษาจะต้องนำไปพิจารณา และสิ่งเหล่านี้ก็เป็นกรอบพื้นฐานของกฎไวยากรณ์ เราจะสังเกตได้ว่ากฎไวยากรณ์ภาษาต่างๆมักจะเกี่ยวพันกับวิธีการเรียงตัวอักษรหรือคำหรือกลุ่มคำให้เป็นแถวหรือเป็นเส้นที่มีความหมาย กฎไวยากรณ์โดยธรรมชาติของมันคือการสร้างเอกลักษณ์หรือความแตกต่างเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในการสื่อสารโดยการใช้ภาษาของมนุษย์เพราะมนุษย์มักใช้วัตถุที่มีความแตกต่างแต่มีจำนวนจำกัดมาสร้างภาษา เช่นเราใช้เสียงที่ฟังแตกต่างกัน (เสียงพยัญชนะ 26 เสียง และเสียงสระ 23 เสียงในภาษาอังกฤษ) มาสร้างภาษาพูด และอักษรที่ดูแตกต่างกัน (26 ตัวอักษรในภาษาอังกฤษ) มาสร้างภาษาเขียน ซึ่งเราก็สามารถแสดงความหมายที่ไม่มีขีดจำกัดได้ พูดแบบนามธรรมหน่อยก็คือ เราใช้ความแตกต่างที่จำกัดมาสร้างหรือประกอบความแตกต่างที่ไม่มีขีดจำกัด และสิ่งนี้ก็คือธรรมชาติของไวยากรณ์ภาษา

กฎไวยากรณ์ของภาษาเราเกิดขึ้นจากสองแหล่ง ได้แก่การพูดซึ่งมีมิติเดียวอย่างเข้มงวด และการเขียนซึ่งปรากฏขึ้นบนพื้นผิวที่มีสองมิติและเรายังสามารถใช้มิติที่เกินนี้มาเป็นเครื่องมือไวยากรณ์ของภาษาเขียนได้ด้วย

กฎไวยากรณ์ภาษาขึ้นอยู่กับกลไกต่างๆในภาษาพูดหรือภาษาเขียนที่สามารถสร้างความแตกต่างได้ ในปัจจุบันภาษาของมนุษย์มักจะมีทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนควบคู่กัน เราจึงสามารถใช้กลไกทั้งในการพูดและการเขียนเพื่อสร้างความแตกต่างในภาษาอย่างเกื้อหนุนและส่งเสริมกัน เช่น คำบางคำที่มีความหมายต่างกันแต่มีเสียงคล้ายกันมากจนไม่สามารถแยกแยะได้เราจำเป็นต้องเขียนให้แตกต่างกัน ตัวอย่างดังนี้

1. ให้ ให้ หี้ย ไฮ
2. กัน กัลป์ กรร กรรณ
3. กรรม กำ กัม
4. record (rek'ərd)(n) คำนาม แปลว่าการหรือสิ่งบันทึก record (rɪ -kôrd')(v) คำกริยา แปลว่าบันทึก
5. produce (prə'dūs)(n) คำนาม แปลว่าผลผลิตทางการเกษตร produce (prə-dūs') (v) คำกริยา แปลว่าผลิต

ตัวอย่างคำไทยข้างบนนี้มีเสียงคล้ายกันมาก แต่มีความหมายไม่เหมือนกัน และความไม่เหมือนทางความหมายนี้ทำให้เราต้องเขียนคำแต่ละคำให้แตกต่างกันไป ส่วนตัวอย่างคำภาษาอังกฤษแม้จะเขียนเหมือนกันแต่มีความหมายต่างกันจึงต้องอ่านออกเสียงให้แตกต่างกัน

กลไกอื่นๆของการเขียนที่เราสามารถใช้เป็นเครื่องมือทางไวยากรณ์หรือการสร้างความแตกต่างมีอยู่มากมาย เช่นการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆในภาษาเขียน ซึ่งไม่ปรากฏในการพูด และการใช้ตัวพิมพ์อักษรเล็กและใหญ่ในภาษาอังกฤษ เป็นต้น

แต่มีบางภาษาที่ไม่มีระบบการเขียน เช่นภาษาบาลีซึ่งเป็นภาษาพูดอย่างเดียวและไม่มีภาษาเขียนที่เป็นระบบทางการดั้งเดิมของตัวเอง ฉะนั้นเวลาเราจะบันทึกภาษาบาลีโดยการเขียนเราจึงต้องใช้ระบบเขียนอย่างอื่นที่มีอยู่ เช่นคนไทยจะใช้อักษรไทยเขียน คนพม่าใช้อักษรพม่า คนลาวก็จะใช้อักษรลาว คนเขมรก็จะใช้อักษรเขมร คนจีนก็จะใช้ตัวหนังสือจีน แต่ในทุกภาษานี้เขาจะออกเสียงเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน เมื่อเป็นเช่นนี้เราจะสามารถพูดคุยกันรู้เรื่องและฟังคนประเทศอื่นอ่านคัมภีร์บาลีรู้เรื่องโดยที่ไม่จำเป็นต้องรู้เลยว่าคนอื่นนั้นเขาเขียนคัมภีร์บาลีกันอย่างไร และกฎไวยากรณ์ต่างๆของภาษาที่มีแต่ภาษาพูดอย่างเดียวเช่นนี้จำเป็นต้องใช้ทรัพยากรทางเสียงอย่างเดียวเพื่อสร้างความแตกต่างโดยที่ไม่ได้ใช้ทรัพยากรทางด้านการขีดเขียนเข้ามาช่วย กฎการสร้างเสียงที่แตกต่างกัน เช่นวิธีการประกอบเสียงสระกับเสียงพยัญชนะ หรือการสนธิเสียงต่างๆในภาษาประเภทนี้เป็นเครื่องมือที่สำคัญของระบบกฎไวยากรณ์ของภาษาดังกล่าว ผู้เขียนเคยศึกษาภาษาสันสกฤตซึ่งเป็นภาษาที่ใกล้เคียงกับภาษาบาลีอย่างมากกับท่านอาจารย์เมตตานัน โด ภิกขุ¹⁰ และผู้เขียนได้ข้อสังเกตที่น่าสนใจเกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาสันสกฤต กล่าวคือกฎการผันคำที่มีหลากหลายนานาชนิดของภาษานี้ล้วนแต่สร้างขึ้นโดยการอิงของเสียง ถ้าท่านผู้อ่านสนใจโปรดทดลองศึกษาภาษาสันสกฤต แล้วท่านจะพบว่าคำนามหนึ่งคำของภาษาสันสกฤตมีเสียงอย่างน้อย 21 เสียงตาม

¹⁰ ท่านเคยได้รับโลรางวัลเกียรติยศ จากผลการเรียนภาษาสันสกฤตที่มหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ด

กฎไวยากรณ์การสร้างคำ ผู้เขียนเคยคิดว่าภาษาสันสกฤตโดยพื้นฐานแล้วเป็นภาษาพูดเช่นกัน และท่านอาจารย์ยังเคยเล่าให้ฟังว่านักเรียนที่เรียนภาษาสันสกฤตได้ดีมักจะใช้วิธีการจำเสียง โดยการอ่านหรือท่องออกมาดังๆ บางคนถึงกับร้องเป็นเพลงออกมาได้เลย

อย่างไรก็ตาม ในหนังสือเล่มนี้ เรามุ่งที่จะให้ความสนใจเฉพาะไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษภาษาเดียว ไวยากรณ์ของภาษาอื่นๆเป็นเพียงความรู้เสริมเท่านั้น

ข้อแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาไทย

ข้อแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมีหลายประเด็น แต่ที่หลักๆมีอยู่สามประเด็นด้วยกัน ได้แก่ 1) ตระกูลภาษาที่ต่างกันระหว่างทั้งสองภาษา 2) ภาษาไทยยึดความหมายของแต่ละคำเป็นหลักในการตีความประโยค ส่วนภาษาอังกฤษยึดหน้าที่ทางไวยากรณ์ของแต่ละคำเป็นหลักในการตีความประโยค และ 3) คือความสอดคล้องระหว่างตัวเสียงกับตัวเขียน ภาษาไทยมีตัวเขียนกับตัวเสียงที่เหมือนกันหรือมีความสอดคล้องกันสูง แต่ภาษาอังกฤษจะมีตัวเขียนที่ค่อนข้างหลุดออกจากตัวเสียง หรือพูดง่ายๆก็คือเราจะไม่สามารถอ่านออกเสียงจากตัวเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ส่วนข้อแตกต่างปลีกย่อยอื่นๆเราจะทยอยนำเสนอให้ผู้อ่านดังต่อไปนี้

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาเยอรมัน (Germanic language) ชนิดหนึ่งในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียน ตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียนเป็นตระกูลภาษาที่ใหญ่ที่สุดเพราะมีภาษาย่อยในตระกูลนี้มากที่สุดในโลก ครอบคลุมพื้นที่ตั้งแต่ประเทศอินเดียจนถึงประเทศอังกฤษ (ในอดีต) ส่วนภาษาไทยอยู่ในตระกูลไทย-กะไดและมีส่วนคาบเกี่ยวกับตระกูลภาษาจีน-ทิเบตและตระกูลภาษามอญ-เขมร ดังนั้นตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียนกับตระกูลภาษาไทย-กะได (รวมทั้งตระกูลภาษาจีน-ทิเบตและตระกูลภาษามอญ-เขมร) มีความแตกต่างกันมากมาย โดยเฉพาะข้อแตกต่างในเชิงไวยากรณ์ภาษา (ซึ่งเป็นตัวกำหนดการจำแนกตระกูลภาษา) และปรัชญาการมองโลกของทั้งสองวัฒนธรรม

ภาษาไทยแม้จะเป็นภาษาในตระกูลภาษาไทย-กะไดแต่มีระบบการเขียนหรืออักษรที่ได้มาจากตัวเขียนเขมร ซึ่งมีต้นกำเนิดจากการเลียนแบบอักษรสันสกฤตของอินเดีย หรือเป็นอักษรที่เขมรใช้แทนอักษรสันสกฤต (อักษรเทวนาครี) ดังนั้นเราจะเห็นได้ว่าอักษรไทยหลายตัวตรงกันกับอักษรสันสกฤตแม้จะออกเสียงไม่เหมือนกัน และคำศัพท์ในภาษาไทยมีหลายคำ โดยเฉพาะคำศัพท์เฉพาะต่างๆที่ทำให้ภาษาไทยดูซับซ้อน มาจากคำสันสกฤต¹¹ ในความเป็นจริงในบรรดาคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั้งหลาย เราสามารถพบเห็นคำที่มีรากศัพท์มาจากคำสันสกฤตเหมือนกัน สรุปได้ว่าทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษต่างก็ได้รับอิทธิพลจากภาษาสันสกฤตซึ่งเป็นภาษาโบราณของชาวอินเดีย และนี่อาจถือว่าเป็นความเหมือนระหว่างสองภาษาดังกล่าวแม้ว่าจะไม่มีนัยสำคัญมากนัก เรามาดูตัวอย่างคำศัพท์ที่มีรากศัพท์มาจากภาษาสันสกฤตซึ่งเราสามารถพบเห็นได้ในทั้งคำไทยและคำอังกฤษ เช่น บัณฑิต (pundit), อักษะ (axis), ปิติ (beati), two (dvi/dva หรือทวิ), it (Idam), location (Loka), mother (Matri) เป็นต้น และถ้าหากเราศึกษาลงลึกเข้าไปในรากศัพท์ภาษาอังกฤษ เราจะได้รากเหง้าที่เป็นสันสกฤต เช่นคำว่า ask จะมีรากคำสันสกฤต ista

¹¹ บาลี (ประภค) เป็นภาษาธรรมชาต ส่วนสันสกฤตเป็นภาษาที่ถูกนักวิชาการชาวอินเดียสร้างขึ้น (ผู้เขียนคาดว่า) บนพื้นฐานของบาลี

ภาษาสันสกฤตเป็นหนึ่งในบรรดาภาษาเก่าแก่ที่สุดในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียนและเป็นภาษาชั้นสูงของชาวอินเดียโบราณ ด้วยความเก่าแก่และความล้าเลิศทางระบบไวยากรณ์ภาษา รวมถึงเหตุผลทางภูมิศาสตร์ที่อยู่ระหว่างทวีปเอเชียกับทวีปยุโรป การเผยแผ่ศาสนาและการค้า ทำให้ภาษาสันสกฤตเป็นภาษาที่มีอิทธิพลอย่างกว้างขวางต่อภาษามากมายในทั้งสองทวีป ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาสันสกฤตจะเป็นพื้นฐานที่ดีให้กับเราในการเรียนรู้ภาษาอื่นๆ ทั้งของยุโรปและของเอเชีย สิ่งที่น่าสนใจและเป็นเอกลักษณ์ของภาษาสันสกฤตก็คือ สันสกฤตไม่ใช่ภาษาที่พัฒนามาอย่างธรรมชาติด้วยตัวของมันเองเหมือนกับภาษาอื่นๆ ในโลกนี้ แต่เป็นภาษาที่ถูกสร้างขึ้นด้วยความตั้งใจของอัจฉริยะบุคคลชาวอินเดียเพียงไม่กี่คน ซึ่งในจำนวนนั้นผู้ที่มียศตำแหน่งที่สูงได้แก่ท่านพานิณี ผู้ประพันธ์หนังสือ *ไวยากรณ์พานิณี (Panini Grammar)* และคำว่า “สันสกฤต” แปลว่า “ที่ได้รับการสร้างสรรค์ขึ้นโดยมนุษย์”

ภาษาสันสกฤตมีความเป็นต้นฉบับและความเป็นอิสระสูงและเต็มไปด้วยปรัชญา ด้วยเหตุที่เป็นภาษาที่ถูกสร้างขึ้นจากศูนย์โดยนักปราชญ์ และไม่ได้พัฒนามาจากภาษาอื่นๆ อีก¹² (ยกเว้นภาษาประยุกต์ – บาลีที่ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตไว้ว่าเป็นภาษาพื้นเมืองของคนละแวกนั้นในยุคนั้น) หากแต่ภาษาอื่นๆ ได้ต้นตอกำเนิดมาจากภาษาสันสกฤต เราลองมาสังเกตข้อแตกต่างในคำไทยและคำสันสกฤต เช่นความหมายของคำว่า “ทองคำ” ในภาษาไทยพอเราได้ยินคำนี้เราก็จะนึกถึงภาพทองคำแท่งหรือสร้อยคอทองคำ หรือแหวนทองคำ เป็นต้น และในพจนานุกรมไทยก็จะนิยามคำนี้ว่าหมายถึงธาตุโลหะชนิดหนึ่ง แต่พอมาคูคำว่าทองคำในภาษาสันสกฤต (สุวรรณ หรือ हे-มัน heman) เราจะพบว่า “ทองคำ” มีความหมายว่า “เป็นสิ่งที่สวยงามตั้งแต่กำเนิด” ซึ่งเป็นความหมายที่นามธรรมอย่างมาก และยังช่วยให้เห็นถึงการปรุงแต่งของมนุษย์ เราสรุปความแตกต่างระหว่างความหมายของคำว่า “ทองคำ” ในภาษาไทยและภาษาสันสกฤตว่า ในภาษาคำว่า “ทองคำ” เป็นเพียงชื่อของสรรพสิ่งเท่านั้น ส่วนในสันสกฤต “ทองคำ” เป็นชื่อของความคิด

ข้อแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษหลักๆ ที่เกี่ยวกับตระกูลภาษาคือการรับมรดกจากภาษาสันสกฤตที่ต่างกันไป กล่าวคือ ภาษาอังกฤษรับเอาระบบไวยากรณ์ของภาษาสันสกฤตไปด้วย (ซึ่งเป็นการรับต่อจากภาษาเยอรมันโบราณไปอีกทอดหนึ่ง) แต่ภาษาไทยรับเพียงแต่คำศัพท์สันสกฤตส่วนหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจึงมีลักษณะเหมือนกับไวยากรณ์ภาษาสันสกฤต คือ เป็นกฎไวยากรณ์สำหรับการแปรผันรูปแบบคำต่างๆ จึงมีกฎการสร้างคำในระบบไวยากรณ์ ส่วนในภาษาไทย กฎไวยากรณ์การสร้างคำมีบ้างแต่ไม่เข้มข้น

นอกเหนือจากภาษาสันสกฤตแล้ว ในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียนยังมีภาษาโบราณอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ ในตระกูลดังกล่าวอย่างมาก ภาษาโบราณเหล่านั้นได้แก่ภาษาลาติน ภาษาเปอร์เซีย ภาษากรีกและภาษาเยอรมันโบราณ เป็นต้น

ภาษาไทยแม้จะอยู่ในตระกูลภาษาไทย-กะได แต่ก็ได้รับอิทธิพลจากอินเดียไม่น้อยโดยเฉพาะคำศัพท์ภาษาสันสกฤต ที่มาพร้อมกับพระพุทธศาสนา คำศัพท์ไทยหลายคำมีรากศัพท์มาจากสันสกฤต และความหมายของคำศัพท์ไทยหลายคำสามารถตรวจสอบย้อนกลับไปยังความหมายดั้งเดิมที่เป็นคำจำกัดความของรากศัพท์สันสกฤต

¹² ความจริงภาษาสันสกฤตเป็นภาษาโบราณมาก และภาษาคำๆ ที่เราใช้อยู่ในปัจจุบันก็ไม่เก่าแก่เท่าภาษาสันสกฤต ส่วนภาษาที่เก่าแก่กว่าก็ตายหายไปแล้ว

แต่คนไทยไม่ได้รับเอาระบบไวยากรณ์ภาษาสันสกฤตมาด้วย เป็นเพราะภาษาไทยเรานั้นเป็นภาษาที่มีระบบไวยากรณ์ของตัวเองอยู่แล้ว หรืออาจเป็นเพราะว่าระบบไวยากรณ์สันสกฤตนั้นซับซ้อนเกินความจำเป็นและไม่เข้ากับไวยากรณ์ภาษาไทยสำหรับการใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนตัวอักษรเขียนของไทยได้รับอิทธิพลมาจากเขมร และเขมรก็ได้รับอิทธิพลจากสันสกฤตของอินเดียอีกที ฉะนั้นด้วยการผสมผสานกันต่าง ๆ นานานี้จึงทำให้ภาษาไทยมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ของไทย-กะไดที่คล้ายกับระบบไวยากรณ์ของภาษาจีน-ทิเบต แต่มีอักษรและคำศัพท์จากอินเดียและมอญ-เขมร

สำหรับเพื่อนบ้านของเรา ภาษาพม่าถูกจัดอยู่ในตระกูลภาษาจีน-ทิเบตแต่ก็ได้รับอักษรมอญมาใช้ ภาษาเขมรถูกจัดให้อยู่ในตระกูลมอญ-เขมรแต่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมและภาษาไทยอย่างมากแม้จะอยู่ต่างตระกูลภาษากัน ส่วนภาษาลาวถูกจัดให้อยู่ในตระกูลภาษาไท-กะไดซึ่งมีภาษาไทยใหญ่และลาวเป็นหลัก จากการสังเกต ผู้เขียนได้พบว่าการจัดแบ่งภาษาในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้อยู่ในตระกูลภาษาต่างๆ ไม่มีนัยสำคัญมากนัก เพราะต่างได้รับและส่งอิทธิพลต่อกันและกัน แต่ที่แน่ๆ เราต่างก็ได้รับมรดกตกทอดจากวัฒนธรรมโบราณในแถบนี้ซึ่งก็ได้แก่จีนและอินเดีย

ข้อสังเกตที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ อิทธิพลของภาษาโบราณต่อภาษาปัจจุบัน ภาษาโบราณหลักๆ ในวัฒนธรรมอันเก่าแก่มีอยู่ไม่กี่ภาษาดังที่กล่าวไว้แล้ว สำหรับในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียน ภาษาโบราณที่มีอิทธิพลต่อภาษาอังกฤษได้แก่ภาษาสันสกฤต ภาษาลาติน ภาษาเปอร์เซีย ภาษากรีก ภาษาเยอรมันโบราณ ดังนั้นภาษาอังกฤษได้รับอิทธิพลจากภาษาโบราณทั้งหลายในตระกูลภาษาอินโด – ยูโรเปียนเป็นอย่างมากโดยเฉพาะภาษาลาติน¹³ กรีกและภาษาเยอรมันโบราณ และก็มีอยู่ไม่น้อยที่มาจากภาษาสันสกฤตและภาษาเปอร์เซีย จากการศึกษาประวัติศาสตร์การพัฒนาภาษาอังกฤษ พบว่าภาษาอังกฤษพัฒนามาจากการผสมผสานวัฒนธรรมและภาษาจากชนเผ่าเคลท์ (Celt) ซึ่งเป็นชนเผ่าดั้งเดิมบนเกาะอังกฤษ ภาษากรีกและลาตินซึ่งได้รับการนำเข้าไปบนเกาะอังกฤษเนื่องจากการรุกรานของชาวโรมัน และจากภาษาเยอรมันซึ่งนำมาโดยชนเผ่าแองโกล-แซกซอน (Anglo-saxon) และจากชาวฝรั่งเศสตอนเหนือและชาวดัตช์ จากการศึกษาเราพบว่าภาษาอังกฤษมีระบบไวยากรณ์ที่มาจากภาษาเยอรมันแต่มีระบบคำศัพท์ที่มาจากภาษาของชนเผ่าและวัฒนธรรมต่างๆ ที่เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะภาษาลาตินและกรีกซึ่งเป็นรากศัพท์ของคำส่วนใหญ่ในภาษาอังกฤษ

เราสรุปได้ว่าข้อแตกต่างที่เด่นชัดประการหนึ่งระหว่างภาษายุโรปกับภาษาเอเชียคือระบบไวยากรณ์ อาจเป็นเพราะอิทธิพลของไวยากรณ์ภาษาสันสกฤต แต่ก็แปลกตรงที่ภาษาเอเชียรับแค่เพียงคำศัพท์และอักษรของสันสกฤตเท่านั้น แต่ไม่รับระบบไวยากรณ์มาด้วย ส่วนในภาษายุโรปนั้น เราพบว่าระบบไวยากรณ์ที่คล้ายกับภาษาสันสกฤต ทำให้เราคิดลึกไปอีกว่า ความแตกต่างนี้อาจเป็นเพราะความคิดและการมองโลกที่แตกต่างกันระหว่างชาวยุโรปที่มีรากวัฒนธรรมมาจากกรีก-อินเดียบกับชาวเอเชียที่มีรากวัฒนธรรมมาจากจีน-อินเดีย ผู้เขียนตั้งข้อสังเกตว่าชาวยุโรปต้องการความแม่นยำมากกว่าเพราะคิดว่ามนุษย์มีความสามารถล่วงรู้ถึงสัจธรรมของจักรวาลได้ ฉะนั้นระบบไวยากรณ์ซึ่งเป็นเครื่องมือที่นำไปสู่การสื่อความหมายที่แม่นยำได้ถูกพัฒนาขึ้นมาและนำมาใช้อย่างกว้างขวาง ส่วนชาวเอเชียต้องการความโรแมนติกมากกว่าเพราะคิดว่าการเรียนรู้โดยความคิดหรือสติปัญญาของ

¹³ เกาะอังกฤษเคยตกอยู่ภายใต้การปกครองของอาณาจักรโรมันที่ใช้ภาษาลาตินเป็นหลัก

มนุษย์นั้นมิมีจิตจำกัด มนุษย์นั้นย่อมแพ้ธรรมชาติอยู่เสมอ และมนุษย์ควรปฏิบัติตนให้เข้ากับธรรมชาติโดยไม่มีการขัดแย้งกันและไม่ใช้การเอาชนะธรรมชาติ (จึงหวังให้ธรรมชาติเข้าใจและเมตตาตามมนุษย์ ซึ่งเป็นความคิดโรแมนติคชนิดหนึ่ง)

เนื่องจากภาษาไทยและภาษาอังกฤษวิวัฒนาการมาจากตระกูลของภาษาที่แตกต่างกันจึงมีความแตกต่างกัน ซึ่งทำให้มีระบบไวยากรณ์ที่แตกต่างกัน และความแตกต่างนี้ทำให้การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของคนไทยหรือคนที่มีภาษาแม่ที่ไม่ได้อยู่ในตระกูลภาษาอินโด-ยูโรเปียนมีความยากลำบาก เนื่องจากในขบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเรามักนำภาษาแม่มาเป็นตัวตั้งตัวยืนและทำการเปรียบเทียบเรียนรู้ ถ้าหากภาษาแม่มีโครงสร้างที่ใกล้เคียงกับภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนอยู่ การเรียนรู้ย่อมง่ายโดยธรรมชาติ แต่ถ้าไม่เหมือนกัน การเรียนรู้ภาษานั้นๆจะยากเพราะไม่รู้ว่าจะใช้หลักการคิดการเรียนอะไร และกลยุทธ์การใช้ภาษาแม่เป็นตัวตั้งตัวยืนนี้กลับเป็นอุปสรรคที่ทำให้เกิดความสับสนและไร้ผลในการเรียน ในการแก้ปัญหาตรงนี้ เราต้องมีแนวความคิดและทัศนคติที่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มแรกในการเรียนรู้ภาษาต่างๆ สำหรับภาษาอังกฤษ ข้อแตกต่างที่สำคัญคือกลไกการบ่งบอกความหมายของภาษา สำหรับภาษาไทย เราอาศัยการสร้างหรือเพิ่มคำศัพท์ใหม่ๆเป็นหลักในการบ่งบอกความหมายต่างๆที่เพิ่มเข้ามาในประโยค แต่ภาษาอังกฤษอาศัยการเปลี่ยนผันรูปแบบของคำหรือรูปแบบของโครงสร้างประโยคเพื่อบ่งบอกความหมายนอกเหนือจากการเพิ่มคำใหม่ๆลงไปประโยคเพื่อบ่งบอกความหมายที่เพิ่มขึ้น ตัวอย่างประโยคเช่น “เขตื่นแล้ว” ในภาษาอังกฤษจะเขียนว่า He woke. สองประโยคนี้นี้มีความหมายเหมือนกัน แต่ในประโยคภาษาไทยเราใช้คำศัพท์มากถึงสามคำ ส่วนในประโยคภาษาอังกฤษใช้เพียงแค่สองคำ โดยการเปลี่ยนรูปแบบกาลของคำกริยา wake (มาเป็น woke ซึ่งเป็นกริยาช่องสอง บ่งบอกถึงอดีตกาลของคำกริยา – หมายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว) เราได้ความหมาย “แล้ว” เพิ่มเข้ามาโดยไม่ต้องเพิ่มคำใหม่ๆเข้ามา แล้วยังได้ความหมาย “ผู้ชาย” เพิ่มเติมซึ่งไม่ได้แจ่มแจ้งในประโยคภาษาไทย และเรายังสามารถยกตัวอย่างอื่นๆอีกมากมายในทำนองเดียวกันนี้ ผู้เขียนสรุปแบบสั้นๆได้ว่า แนวทางความคิดในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น ให้เรามุ่งไปในการศึกษารูปแบบโครงสร้างของคำศัพท์และประโยค แทนที่จะมุ่งเน้นไปในการศึกษาความหมายของแต่ละคำหรือแต่ละประโยค อีกนัยหนึ่งก็คือ เวลาเราเรียนภาษาอังกฤษให้ดูที่รูปแบบคำหรือโครงสร้างประโยคก่อนที่จะมาดูความหมายของแต่ละคำในประโยค

ข้อแตกต่างอีกอย่างหนึ่งที่เรคนไทยทุกคนควรตระหนักในการเรียนภาษาอังกฤษก็คือ ระบบการออกเสียงในภาษาไทยโดยส่วนใหญ่เราจะสามารถออกเสียงคำไทยโดยสะกดจากตัวอักษรของคำๆนั้นได้โดยตรง แต่ในภาษาอังกฤษ ดูเหมือนว่าเราจะสามารถสะกดออกเสียงจากตัวอักษรได้เช่นกัน แต่เราไม่ควรทำ เพราะส่วนใหญ่ มักจะผิด¹⁴ ในความเป็นจริงตัวเขียนกับตัวอ่านออกเสียงหรือตัวเสียงของภาษาอังกฤษไม่ใช่ตัวเดียวกันเหมือนอย่างในภาษาไทย พูดยากๆก็คือ ตัวเขียนกับตัวเสียงของภาษาอังกฤษค่อนข้างจะหลุดออกจากกัน ตัวอย่างเช่น indict (ฟ้องร้อง) ถ้าให้สะกดจากตัวหนังสือโดยตรงเราจะออกเสียงเป็น “อินดิท” แต่หาว่าไม่รู้ว่าเป็นเสียงที่ถูกต้องคือ “อินไดท” สรุปง่ายๆเวลาจะออกเสียงภาษาอังกฤษให้เราอ่านเปิดพจนานุกรมหาตัวเสียงที่ถูกต้องของมันจะดีกว่า

¹⁴ ระบบการออกเสียงที่ไว้ระเบียบเป็นข้อบกพร่องของภาษาอังกฤษ

ส่วนความแตกต่างทางตำแหน่งของประเภทคำในประโยคนั้นที่ชัดเจนที่สุดจะเป็นตำแหน่งของคำนามและคำคุณศัพท์ที่เป็นตัวขยายความของคำนามนั้น ในภาษาไทยคำนามจะอยู่หน้าคำคุณศัพท์ เช่น แมวขาว (white cat) วัวดำ (black cow) ส่วนในภาษาอังกฤษเขาจะวางตำแหน่งกลับกัน ภาษาอังกฤษมีการใช้ตำแหน่งของประเภทคำในประโยคเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงประเภทของประโยค เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถามหรือประโยคคำสั่ง ในแต่ละประโยคจะมีตำแหน่งและรูปแบบของคำกริยาที่เป็นเอกลักษณ์ของประเภทประโยค แต่ในประโยคภาษาไทยเราไม่ได้ใช้ตำแหน่งของประเภทคำมาเป็นตัวบ่งบอกหน้าที่หรือประเภทประโยค แต่เราจะอาศัยคำบางคำมาเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงหน้าที่หรือประเภทของประโยค เช่น “หรือไม่” “หรือยัง” “หรือเปล่า” เป็นต้นในประโยคคำถาม และ “ขอ”/ “ให้” ในประโยคคำสั่งหรือวิงวอน

ข้อแตกต่างอีกอย่างหนึ่งได้แก่การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation marks) ในประโยค ภาษาอังกฤษมีการใช้เครื่องหมายเหล่านี้อย่างเป็นทางการ มีระบบระเบียบและมีนัยสำคัญเชิงไวยากรณ์ เพราะเป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งในการสร้างความแตกต่าง ส่วนในภาษาไทยเราก็มีใช้บ้างแต่ไม่เข้มงวดเหมือนในภาษาอังกฤษ

ข้อแตกต่างอีกประการหนึ่งได้แก่คำแต่ละคำในประโยคภาษาอังกฤษจะถูกแยกออกจากกันอย่างชัดเจน ทำให้เราสามารถรู้ได้ว่ากลุ่มอักษรหนึ่งกลุ่มคือคำศัพท์หนึ่งคำ แต่ในประโยคภาษาไทยเราจะเขียนอักษรติดๆ กันไปจนจบประโยคแล้วเว้นช่องว่าง ทำให้การแยกแยะคำในประโยคมีความลำบากและทำให้เกิดความกำกวมในความหมายได้ง่าย ตรงนี้เราต้องยอมรับว่ามันเป็นข้อด้อยของภาษาไทยในการสื่อความหมายที่แม่นยำ

นอกจากนี้ ภาษาไทยโดยพื้นฐานเป็นภาษาคำศัพท์ (Ultralexical language) ในขณะที่ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไวยากรณ์ (Ultragrammatical language) ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจะต้องเริ่มจากการเรียนระบบไวยากรณ์ แต่สำหรับภาษาไทยเราจะต้องเริ่มจากการเรียนรู้คำศัพท์

สุดท้าย อยากเรียนผู้อ่านให้ทราบว่า ภาษาไทยยังเป็นภาษาที่ใช้วรรณยุกต์ในการสร้างความแตกต่าง วรรณยุกต์ทำให้เกิดความแตกต่างของเสียง คือเสียงสูงเสียงต่ำ เสียงยาวเสียงสั้น เช่น มา หมา ม่า ม้า สี่คำนี้ล้วนมีพยัญชนะและสระเหมือนกัน คือ “ม” และสระ “-า” แต่มีวรรณยุกต์ไม่เหมือนกัน ทำให้เกิดความแตกต่างของเสียง และแต่ละเสียงสามารถมีความหมายที่ต่างกันไป แต่ภาษาอังกฤษไม่มีกลไกของวรรณยุกต์ให้ใช้เพื่อสร้างความแตกต่าง แต่มีการเน้นเสียงหนักเสียงเบาหรือสำเนียงเท่านั้น และการเน้นเสียงนี้ก็ไม่ได้ปรากฏให้เราเห็นอย่างชัดเจนในตัวเขียนของคำภาษาอังกฤษด้วย เราจึงจำเป็นต้องอาศัยตัวเสียงในพจนานุกรม นี่เป็นข้อด้อยของภาษาอังกฤษ